SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová

Dům nad vlnami

HARLEQUIN®

Lynne Grahamová

DŮM NAD VLNAMI

Překlad

Alena Novotná

Milá čtenářko,

tak si říkám, že skutečnost někdy dokáže být ještě mnohem „divočejší“ než fikce. A znovu mě to napadlo, když jsem četl knihu Jadesoly Jamesové v češtině pojmenovanou Líbánky na Seychelách. *Možná si ještě vzpomenete, poprvé jste měla možnost si příběh této autorky přečíst v únoru (*Mohla by ho zachránit*), znovu za Vámi pak přijde v září (*Princezna, kterou potřebuje*).*

Jadesola sice také občas užívá „zadních dvířek“ v podobě fiktivních království, kde se může stát cokoliv, jejím „poznávacím znamením“ je ovšem jorubský původ. Jorubové jsou jeden z národů žijících v Nigérii, autorka má jorubské kořeny, a ač žije střídavě v USA a ve Velké Británii, nadšeně se k nim hlásí. Jorubské tradice – a vůbec nigerijské reálie – tvoří ne nevýznamnou část Líbánek na Seychelách. *Když se mně jejich text dostal do ruky, žasnul jsem nad tím, jak je Nigérie zajímavá a, jak už jsem napsal, možná exotičtější než neexistující šejchanát někde na Blízkém východě!*

Třeba se ptáte, kam se poděli všichni ti kovbojové, o kterých jste si možná – jste-li dříve narozená – četla v mých knihách před takovými dvaceti lety. Svět se zkrátka mění. Nejlidnatější zemí na světě je Indie a nejdynamičtěji se vyvíjející zemí Afriky je právě Nigérie. Takže přibývá čtenářek v těchto zemích, které zkrátka chtějí číst o sobě. Je mně líto, že české hrdinky ještě nějakou chvíli budou táhnout za kratší konec provazu, ale český trh je bohužel příliš malý, než aby se projevil v příbězích, které jdou do celého světa… Časem ale… možná…

Obvykle končívám tento dopis standardním stále stejným pozdravem, který si pro dnešek dovolím trochu pozměnit:

S láskou v každé roční době a v každé zemi světa

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

DŮM NAD VLNAMI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Heirs His Housekeeper Carried

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Lynne Graham
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9230-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9231-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9232-0 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Děkuji…, je překrásný," zapředla Zoe spokojeně, když si vybrala ten nejnápadnější náramek, který tam měli, a podržela ho tak, aby zachytil odlesk slunečních paprsků, dopadajících dovnitř skrz okno limuzíny. „Opravdu si ho zasloužím. Diamanty jsou vážně dokonalý doplněk mé krásy."

Slavná supermodelka se zadívala na třpytící se šperk s dychtivostí a triumfem v očích, jako by vyhrála v loterii. Gio ještě nezažil, že by Zoe něco tak ocenila, a ten záblesk hrabivosti a neskrývané marnotratnosti ho přiměl pevně stisknout hezky tvarované rty. Byl rád, že je jejich románek u konce, ty diamanty byly jeho dárek na rozloučenou.

Pro Giovanniho Zanettiho byla chamtivost konečná, dokonale ho odradila. A přesto zaznamenal, že čím bohatší je, tím chamtivější ženy potkává. Poprvé v životě si říkal, jaké to asi je být pan Nikdo ze Zapadákova, a ne miliardář, majitel technologického impéria s životním stylem, který mu všichni záviděli. Až do tohoto okamžiku netušil, že si dokáže takovou lákavou a zároveň absurdní možnost vůbec představit, už proto, že nevěděl, že má až takovou představivost. Chtěly by ho vůbec ženy i bez těch diamantů a dalších extravagantních cingrlátek, které jim poskytoval? To byla zajímavá otázka.

Gio byl především muž, který se vypracoval sám,

přestože vyrostl v naprosté chudobě a zoufalství – jeho otec byl násilnický drogový dealer a jeho často bitá matka byla vůči svému synovi zcela netečná. Giův raketový vzestup k takovému úspěchu byl poznamenám jen jedním omylem: v jednadvaceti se nechal napálit a vzal si zlatokopku. Kromě této nepěkné chyby v úsudku měl o osm let později téměř vše, co v životě chtěl.

Zbývá jen jeden jediný úkol, který se mu stále nedařilo splnit, uvědomil si s jistou hořkostí – získání rodinného domu své zesnulé matky, hrad Castello Zanetti. Když jeho nešťastná *mamma* zahanbila svou snobskou rodinu tím, že otěhotněla s místním darebákem, vyhodili ji z domu a vydědili ji. A následně se odstěhovali, aby unikli ostudě, spojené se skandálem, který následoval. Ačkoli mu jeho matka byla opravdu nedokonalou mámou, Gio vždy toužil po spojení, které by ho ukotvilo v jiném světě. Neuvěřitelně ho přitahovalo někam patřit, hrdě zaujmout své místo v rodokmenu, na něž měl po matce právo. Aby mohl zapomenout, do jakých podmínek se narodil. Ten dům, to rodinné dědictví, pro něj opravdu hodně znamenalo.

Když mu Zoe pomalu, vyzývavě přejela rukou po svalnatém stehnu v tichém příslibu, ztuhl znechucením. Uvědomil si totiž, že si tu její erotickou náklonnost nejspíš právě svým darem *koupil*. Projela jím vlna odporu. Odtáhl se a byl rád, že je jejich vztah u konce. Když viděl, jak je modelka prázdná a hamižná osoba, úplně pro něj ztratila přitažlivost.

Gio byl samozřejmě zvyklý na to, že jeho nepřehlédnutelně zajímavá tvář prostě budí pozornost. V tomto ohledu ho žádná falešná skromnost netrápila. Jen jedna věc byla nepříjemná. Pokaždé, když se podíval do zrcadla, nesnášel to, co tam viděl, protože mu ta tvář tolik připomínala jeho brutálního, odporného otce. Ty husté černé vlasy, ta ostře řezané linie

čelisti, klasický nos a exotické, výrazné lícní kosti v neobvyklém spojení s ledově modrýma očima – na ulici se po něm otáčeli muži i ženy.

Tu samou noc na jedné party na Manhattanu, když byl doslova v obležení krásných žen, toužících po jeho společnosti, protočil Fabian, jeden z jeho přátel, oči. „Ty se máš. Můžeš mít jakoukoli ženskou, kdykoli se ti zamane. Myslím, že si ani neuvědomuješ, jaké máš štěstí."

„Kdybych nebyl bohatý a nezadaný, nebyl bych ani z poloviny tak přitažlivý," opáčil Gio s cynismem a stopou nudy v hlase.

A myslel na tu úžasnou svobodu, když se prochází po pláži u svého zřídka navštěvovaného domu v Norfolku v Anglii, na chladný, osvěžující vánek a na tu samotu. Potřebuje si odpočinout. S tou myšlenkou v hlavě zkontroloval, kolik je hodin, než zavolal své správcové a požádal ji, aby dům připravila, protože tam plánuje strávit nadcházející víkend.

Slečna Jenkinsová mu se slyšitelnou hrůzou v hlase omluvným tónem sdělila, že si zlomila kotník a bude potřebovat, aby s přípravami sídla na pobřeží někdo pomohl a zajistil, že bude všechno, jak má být. Gio se jí omluvil, že volá tak na poslední chvíli, vyjádřil jí soucit a okamžitě jí nabídl hezkou sumu navíc, když ta dobrá žena dokáže sehnat někoho důvěryhodného, kdo se toho ujal.

Jako vždy ho ani nenapadlo, že by se třeba mohl nové situaci přizpůsobit. Od chvíle, kdy dospěl, se Gio s odmítnutím a zklamáním nesetkával, a i pouhý náznak takové možnosti způsobil, že se zatvrdil ještě víc a s účinností parního válce šel za svým cílem. A tím teď bylo opustit na pár dní svět velkých peněz a všechny ty nastrojené ženy a užít si ten energizující vánek…

Leah vylákala Spikea ven z úkrytu pod židlí. „No tak… veterinář už šel domů. Nemusíš být nervózní,

protože už máš všechno za sebou," zamumlala uklidňujícím tónem.

Rozcuchaný třínohý jorkšír s podivnou fialovou mašlí na hlavě pomalu vylezl na světlo. Byl velmi malý a velmi vyděšený. Děsili ho všichni muži, dokonce i přátelský veterinář, ale to mu nebránilo plížit se jim za zády a v nečekanou chvíli je štípnout do lýtka. Naštěstí pro jeho oběti Spikeovi mnoho zubů po těch letech zanedbávání nezůstalo. Leah si k němu dřepla a když se jí schoval do náruče, zvedla ho, aby ho pomazlila, zatímco jedním uchem naslouchala telefonnímu rozhovoru své bývalé pěstounky Sally s její sestrou Pam Jenkinsovou.

„To jsou naprosto šílené peníze," prohlásila Sally a její kulatá, dobromyslná tvář pod oblakem šedých kudrn jako by tomu nemohla uvěřit. „Ten chlap má zjevně víc peněz než rozumu, ale Leah to může udělat, samozřejmě, že ano. Nějaký ten nákup, trocha uklízení, pár postelí k převlečení… to není problém, Pam. Můžeš si s tím už prosím přestat dělat hlavu? Samozřejmě, že tě nevyhodí jen proto, že sis zlomila kotník!"

Sally zavěsila. „Italionář přijede…"

Leah se vesele zašklebila, když to slyšela, a sedla si na paty. Tmavé, lesklé kudrnaté vlasy jí tančily kolem oválného obličeje a spadaly přes ramena a velké hnědé oči jí zářily. „To jsem pochopila… a počítám, že já za Pam udělám její obvyklou práci –"

„Ano, má u sebe nákupní seznam, který jí poslal, říká, že jsou to obvyklé nóbl dobroty, které budeš muset sehnat ve městě. Můj bože, chápeš, co to znamená?" Sally se dramaticky nadechla. „Uvidíš na vlastní oči, jak to vypadá v Domě nad vlnami!"

Kupec té impozantní budovy získal přezdívku Italionář, když se v blízké vsi rozkřiklo, jak drahá byla rekonstrukce domu, kterou si objednal. Všichni na něj byli zvědaví, ale za ty tři roky, co ten Ital dům vlastnil, zastavil se tu jen párkrát a ani on, ani nikdo

z jeho hostů nezavítal do vesnice. Dokonce ani Pam ho vlastně nikdy neviděla osobně. Zjevně cestoval se svým vlastním personálem. Zahradnická firma z Norwiche pečovala o zahradu a pozemky a o vnitřní bazén. Sallyina sestra Pam tam dělala správcovou a uklízečku, ale nikdy se nedovážila tam někoho vzít s sebou, protože dům byl plný kamer a ona nechtěla porušit pravidla a přijít o práci. Z téhož důvodu se bála udělat nějaké fotky domu.

„Půjdu se převléknout," prohlásila Leah, protože byla stále ještě v pyžamu. „Kdy potřebuješ, abych tam zašla?"

„Co nejdřív. Takže Pamin trávník a její vlastní nákup počkají," odpověděla Sally, protože zatímco ona sama se starala o svůj malý útulek pro zvířata v nouzi, Leah vypomáhala Pam, než se zotaví ze svého zranění. Ty dvě starší ženy si byly blízké, ale i když v Sallyině starém domě na farmě bylo nějaké místo navíc, její sestra raději zůstala ve svém domě ve vesnici. Vesele k tomu poznamenala, že se se sestrou akorát vždycky začnou hádat, když spolu jsou delší dobu pod jednou střechou.

„Můj bože, vždyť já právě slíbila, že se o ten dům za Pam postaráš, a přitom jsem se tě napřed ani nezeptala!" zhrozila se Sally a omluvně se na Leah podívala. „Na co jsem to proboha myslela? S tím tvým nóbl titulem přece nebudeš někde uklízet –"

„Samozřejmě že to udělám… copak tady nebydlím zadarmo? A stejně je to nesmysl. Právě teď bych dělala cokoli, abych si něco vydělala," přiznala Leah zahanbeně. „Doufám, že za to opravdu dostanu hodně peněz. Na útulek se něco bude hodit. Ten poslední účet za veterináře byl opravdu vysoký."

„Já tvoje peníze nechci!" sdělila jí Sally úsečně. „Podívej, jak pomáháš Pam. Udržuješ jí zahradu, vozíš ji do nemocnice a nakupuješ jí, když já mám hodně práce –"

„Ubytovalas mě, když jsem neměla kam jít, a já jsem ti za to vděčná, takže už žádné řeči, jak je uklízení práce pod mou úroveň," přerušila ji Leah a pomyslela si, že úklid není o nic horší než doplňování regálů v supermarketu ve vesnici, což už také dělala. Tady naneštěstí moc pracovních příležitostí nebylo. Její titul z ekonomické školy jí tu nebyl o nic víc platný než v Londýně, kde jen o dva roky dřív zakotvila u něčeho, co se jevilo jako slibný začátek úspěšné kariéry. A pak si přikázala na to období přestat myslet, protože hrozilo, že si bude znovu připomínat všechno, co tehdy ve městě nevyšlo a na hořkosti rozhodně není nic příjemného.

Leah se už jako malá naučila, že život může být plný ošklivých okamžiků, velké dávky bolesti ze ztráty a častých zklamání, ale také se naučila se na ty negativní stránky moc nesoustředit. Byl tu Oliver, který jí zlomil srdce, ale před tím, než se v jejím životě objevil, přišla o tátu, pak o maminku a dva sourozence, a kdykoli na svou rodinu pomyslela, hrozilo, že ji spolkne obrovská vlna smutku. Její máma byla mrtvá, a bylo těžké se zajímat, jestli je táta naživu nebo ne, protože si vybral *svou druhou* rodinu a tu jejich opustil. Dal jim tak jasně najevo, že ona a její sourozenci jsou pro něj až druzí.

Ve skrytu duše ale Leah nepřestávala doufat, že jednou vystopuje a bude moci zkontaktovat svého bratra-dvojče a mladší sestru, ale na to budou potřeba peníze a trpělivost. Během těch let bratra párkrát viděla, ale jejich vztah byl napjatý kvůli jeho drogové závislosti a tomu, že ji okradl, aby měl na drogy.

Londýn bohužel před časem opustila s prázdnou kapsou a dluhem na kreditní kartě, který se jí teprve nedávno podařilo splatit. Než bude schopná se od Sally odstěhovat a vrátit se k životu ve městě, bude si muset něco našetřit, aby měla na ubytování, a musí mít alespoň vyhlídku na slušnou práci.

O hodinu později už Leah prohledávala supermarket a nakonec i obchod s lahůdkami, aby sehnala méně obvyklé suroviny na nákupním seznamu. Řasu wakame a thajskou bazalku nebylo v malém venkovském městečku snadné objevit. Leah koupila něco, čím by se to dalo nahradit, zaplatila kreditkou, kterou ji vybavila Pam a vyrazila k Domu nad vlnami.

Dlouhá, klikatá příjezdová cesta vedla k domu z šedého kamene s jeho charakteristickou siluetou s velkou kulatou věží na obou stranách a ozdobenému lesem vysokých, propracovaných komínů a množstvím stejně vysokých oken se sloupky. Byl postaven ve stylu viktoriánské gotiky a byl opravdu obrovský, bylo štěstí, že se vůbec podařilo najít pro něj kupce. Jeho největší výhodou byl ovšem mnohonásobný výhled na moře a dlouhý kus pobřeží jen kousek za jeho zahradami. Leah zaparkovala na dlážděném dvoře, popadla nákup a odemkla si zadní dveře od domu. Potom namačkala bezpečnostní kód a zamířila dovnitř.

Kamery vysoko na zdech se tiše natáčely, jak se pohybovala a ona si díky tomu neustále jasně uvědomovala jejich přítomnost. Leah nákup donesla do rozlehlé kuchyně s velikým kuchyňským ostrůvkem ve středu místnosti, žulovými pracovními deskami a fantastickým obřím sporákem. Pam jí napsala podrobné instrukce, kde najde věci, které bude potřebovat. Vyzbrojená dokonalou úklidovou sadou z technické místnosti vyrazila Leah nahoru, aby začala s prací. Vstupní hala byla úchvatné místo a z jejího středu stoupalo dvoukřídlé točité schodiště s impozantním zábradlím, jež začínalo jako jedno široké a potom se dělilo na dvě křídla. Všechno to nádherné vyřezávané dřevo musí neskutečně přitahovat prach, uvědomila si Leah pochmurně a Spike jí poskakoval za patami.

Podle Pam se vždy připravovalo šest pokojů pro

hosty a tam Leah začala. Setřela prach a vyluxovala, než natřásla drahé povlečení a pečlivě ustlala postele. Dům byl možná viktoriánský, ale nábytek byl moderní a vkusně doplňoval celkovou náladu, aniž by narušoval celkový ráz domu. Leah se těšila, až si prohlédne i zbytek domu. Naneštěstí ovšem věděla, že bude muset udělat jen to nejnutnější, vzhledem k rozlehlosti domu, a nebude mít čas se příliš zdržovat. Navzdory častému upíjení z láhve s vodou jí za chvilku bylo pořádné horko, i když na sobě měla jen džínsové šortky a triko.

Když dokončila úklid pokojů, ignorovala prach na zábradlí schodiště, protože to by jí nejspíš trvalo hodiny, a přemístila se do přízemí a vybírala si, kam napřít energii teď. Připomněla si, že se sem může vrátit ještě následující den, protože dříve než večer by se tu nikdo objevit neměl. Pokud ano, má to ovšem spočítané, protože tak velký dům se prostě za jeden den stihnout nedá.

Pevně zavřela dveře do knihovny, která byla pro milovníka knih příliš velkým pokušením, a vydala se do rozlehlého obývacího pokoje. Ulevilo se jí, když zjistila, že se v něm nevyskytují žádné ty malé zbytečnosti, které Sally a její sestra tak zbožňovaly. Na zdech visely obrazy a občas někde stála elegantní soška, ale žádné drobnůstky, co by člověk musel složitě utírat od prachu.

Právě zvažovala, jestli bude pokračovat kuchyní, když si všimla dveří na konci chodby, které před tím nějak unikly její pozornosti. Povzdechla si. Už teď byla unavená a zpocená, a bylo jí jasné, že se sem bude muset vrátit už zítra za svítání, aby práci dokončila. *Trochu to šidím*, uvědomila si v duchu s pocitem viny, když uklízela šatnu. Ten neutřený prach na schodišti jí stále strašil v hlavě. A co ta jídelna, knihovna a ten pokoj s kulečníkovým stolem?

Rozhodla se, že než se vrhne na kuchyň, podívá

se, co je za těmi zavřenými dveřmi, i když ji děsila představa, že za nimi najde další pokoje, které budou vyžadovat její pozornost. Otevřela je a ocitla se v dlážděné hale a z ní vedly dvojité prosklené dveře k vnitřnímu bazénu, na nějž už úplně zapomněla. Na jedné straně byla malá posilovna a na druhé moc hezká, okrouhlá viktoriánská zimní zahrada, plná vzrostlých tropických rostlin, které udržovalo v kondici sofistikované zařízení na udržování stálé teploty i vlhkosti.

Celé místnosti vévodila stěna vyložená dlaždicemi s nádhernou fontánou ve tvaru lotosového květu, z níž dopadala voda do bazénu. Vysoko nad hlavou se vznášela zdobená skleněná kupole a fascinující vitrážová okna vrhala duhové světlo na vodu dole. Na panelu nad fontánou se na barevné mozaice proplétaly mořské panny. Bylo to velmi viktoriánské a velmi exotické a bylo to tak dokonale zrestaurované, že to vypadalo, jako by to vyrobili teprve nedávno. Ta fontána je nejspíš památkově chráněná, usoudila Leah, protože jí nešlo do hlavy, že by Italionář mohl zachránit ty mořské panny a zdobený bazén jen z prosté dobroty srdce.

Leah, celá ulepená od potu, sledovala, jak chladná voda bazénu pleská o dlaždice na schodech do bazénu a toužebně si povzdechla. Svlékne se a na chviličku si zaplave, ale *až dokončí tu kuchyň*, slíbila si v duchu. Plavky s sebou pochopitelně nemá, ale mohla by použít čisté tričko z batohu… nebo si prostě zaplavat nahá. Vždyť tu nikdo není, nikdo ji neuvidí…

Leah potřásla hlavou, jak ji ta myšlenka pobavila a zamířila zpátky do chodby a pak do kuchyně, která díky Pamině pečlivosti příliš její péče ani nepotřebovala. Světlá podlaha to byl ovšem jiný příběh a Leah se na ni vrhla, aby ji dokonale naleštila. Když byla konečně hotová, vyrazila celá zpocená dolů do prádelny, kde si z hromady nadýchaných osušek jednu

vypůjčila a vydala se přímo k bazénu. Netrvalo dlouho a vcházela nahá do vody a ta dokonale chladivá voda byla pro její rozehřátou kůži hotovým balzámem.

Gio prošel halou a všiml si opuštěné krabice s čisticími prostředky. Vydal se nahoru po schodech a potlačil povzdech. Uklízečka je ještě tady, což by ho nemělo překvapovat, protože přijel dřív, než sám očekával. On ovšem chtěl dům jen pro sebe. Řekne jí, aby se vrátila svou práci dokončit zítra. Svlékl si sako, stáhl kravatu, a právě se chystal sundat si kalhoty, když pocítil něco jako slabé štípnutí do lýtka. Rychle se otočil, ale nic tam nebylo, zahlédl jen náznak pohybu pod přehozem v nohách postele. Gio se shýbl a nakoukl pod postel.

Ozvalo se tiché, vyděšené vykviknutí a zpod postele vystřelilo něco hnědého. Plnou rychlostí to vyrazilo ke dveřím. Mělo to velikost krysy, ale ty obvykle nemívají fialovou mašli na hlavě, takže to musel být pes. Ta uklízečka si s sebou přivedla psa. Gio se zamračil a pomyslel si, že jeho psi v Itálii by si takové zoufalé maličké stvoření dali k svačině. Odložil sako a zamířil znovu po schodech dolů. Poprvé si všiml, že dveře k bazénu jsou dokořán, a tak se vydal k nim.

Už ode dveří viděl, že má v bazénu nahou mořskou pannu. Mořskou pannu se záplavou černých kudrn a růžovým zadečkem jako zralá broskev, který se občas objevoval nad hladinou. Gio se vesele zakřenil, pobavený i pobouřený zároveň, protože místo toho, aby se zasmál, by přece měl reagovat jako šéf a jasně dát najevo, že tohle si nikdo nemůže dovolit. Poučit ji, že existují určitá pravidla a ta ona tímto překročila.

„Ahoj…," zamumlal Gio potichu a zastavil se na okraji bazénu. Nechtěl svou nahou vetřelkyni polekat.

„Proboha!" vykřikla ta mořská panna a udělala

pár temp, aby se mohla chytit zábradlí na okraji bazénu. Gio si všiml vábivého záblesku světlých, plných prsou se staženými bradavkami. „Kdo jste? Co tady děláte?“

„Myslím, že to bych se měl zeptat já vás,“ odtušil Gio líně.

Leah bojovně zvedla bradu. „Já tady uklízím –“

Gio vyzývavě pozvedl jedno ebenové obočí. „V bazénu?“

Leah se po tvářích rozlil zlostný ruměnec. „Pracuju už celý den a bylo mi strašné vedro. Jediný člověk, který má právo se mě na něco ptát, je majitel tohoto domu… a to vy rozhodně nejste.“

Gio si nemohl pomoci a vesele se ušklíbl, že po něm takhle vyjela a zjevně se nehodlala uklidnit. „A jak to víte? Vy ho znáte?“

„Italionáře?“ odfrkla si Leah. „Děláte si legraci? Samozřejmě že ne! Ale *vím*, že vy to nejste. Vypadá jako divoký zálesák –“

„Italionář?“ zvedl Gio obočí a nevěřícně zakroutil hlavou. „A… zálesák?“

„Viděla jsem jeho fotku v novinách a má dlouhé vlasy a plnovous,“ sdělila mu Leah s trochu samolibým výrazem. „Takže co děláte v jeho domě? Jste zahradník?“

„Vypadám jako zahradník?“ zeptal se Gio se zájmem.

Leah si ho pořádně prohlédla, což jí chvíli trvalo, protože byl velmi vysoký a pevně stavěný. Měl krátké černé vlasy a neobvykle světlé oči zvláštní barvy, které byly v jeho do bronzova opálené tváře jasně zřetelné. Byl opravdu velmi pohledný, což ji dost znervóznilo a přimělo k přemýšlení, proč tu pořád ještě setrvává nahá ve vodě.

„Ne, nevypadáte jako zahradník,“ připustila znepokojeně a všimla si slunečních brýlí, stylově zasunutých do kapsičky jeho rudé, u krku rozhalené košile.